

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki

w sprawie z odwołania H. B.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

o wysokość emerytury i o wysokość renty inwalidzkiej,

na skutek skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 27 kwietnia 2023 r. sygn. III AUa 508/22,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 11 września 2024 r.,

zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego - Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych z dnia 13 marca 2024 r., w sprawie I NWW 438/23,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego 12 kwietnia 2023 r. (data prezentaty) wpłynęło zażalenie H. B. na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2024 roku, sygnatura akt: I NWW 438/23.

Sąd Najwyższy postanowieniem z 13 marca 2024 r., I NWW 438/23, w sprawie z odwołania ubezpieczonego H.B., w przedmiocie wniosku ubezpieczonego o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego R. S. od rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Najwyższym pod sygn. I USK 414/23, w pkt. 1 stwierdził, że czynność w postaci wydania w Izbie Pracy Ubezpieczeń Społecznych

Sądu Najwyższego w dniu 16 stycznia 2024 r. postanowienia w sprawie I USK 414/23 została dokonana w warunkach braku wniosku ubezpieczonego i nie wywołuje skutków prawnych, w pkt. 2 oddalił wniosek.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie z uwagi na jego niedopuszczalność podlegało odrzuceniu.

Na postanowienie wydane w oparciu o art. 26 § 3 u.SN nie przysługuje zażalenie. Orzeczenie Sądu Najwyższego jest orzeczeniem ostatecznym i dlatego nie podlega zaskarżeniu. Wyjątek musiałby być wyraźnie wskazany w ustawie. W przedmiotowej sprawie brak jest takiego wyjątku w u.SN, czy w k.p.c. Sąd Najwyższy nie rozpoznaje sprawy w toku instancji, lecz poza tokiem instancji w szczególnych przypadkach wymienianych ww. ustawach. Wynika z tego, że Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawy wyraźnie przypisane (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 9 lutego 2017 r., II PO 1/17 i powołane tam orzecznictwo; 18 maja 2022 r., I NO 5/22). Na niezaskarżalność orzeczeń Sądu Najwyższego zwracał uwagę w swoim orzecznictwie również Trybunał Konstytucyjny. W wyroku z 13 października 2015 r., SK 63/12, TK stwierdził, że w świetle konstytucyjnej roli Sądu Najwyższego, ogólna zasada niezaskarżalności orzeczeń wydawanych przez Sąd Najwyższy, uwarunkowana jest modelem funkcjonowania Sądu Najwyższego w systemie organów władzy sądowniczej.

Niezależnie od powyższego katalog orzeczeń zaskarżalnych zażaleniem do Sądu Najwyższego jest ściśle limitowany (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 27 kwietnia 2017 r., I PZ 2/17; 18 maja 2022 r. I NO 5/22).

Zgodnie z art. 394¹ § 1 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Stosownie do art. 394¹ § 1¹ k.p.c., zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje także w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Z kolei jak stanowi art. 394¹ § 3 k.p.c., do postępowania przed Sądem Najwyższym

toczącego się na skutek zażalenia stosuje się odpowiednio art. 394 § 2 i 3, art. 395, art. 397 § 1, art. 398⁶ § 3, art. 398¹⁴, art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze, art. 398¹⁶, art. 398¹⁷ i art. 398²¹.

Zaskarżone postanowienie nie należy do żadnej z kategorii spraw wymienionych w art. 394¹ § 1 i 1¹ k.p.c. Z tych względów nie przysługuje na nie zażalenie do Sądu Najwyższego.

Mając na uwadze powyższe zażalenie H. B. podlegało odrzuceniu jako niedopuszczalne.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 397 § 3 k.p.c. w zw. z art. 373 § 1 oraz art. 47 § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

[ał]